

Ordføreren: Denne Sag, og navnlig de Bestemmelser, som indeholdes i nærværende § 1, har allerede tidligere været saa udførligt discuteret baade her i Salen og et andet Sted, at jeg, som Udvalgets Ordfører, troer, for Diebliffet at kunne indskrænke mig til at henholde mig til hvad Udvalget har anført i sin Betænkning, og at afvente de Indvendinger, som fra andre Sider maatte blive reiste imod Udvalgets Indstilling.

Spændet: Derfor § 1 bliver saaledes, som Fleertallet i Udvalget har foreslaaet, saa vil Loven blive mindre fordelagtig for Fæsterne og deres Familier, end jeg ønskede den skulde være (Hør!), og end den efter min Overbeviisning kunde være, uden at enten Fideicommisserne eller Fideicommissbesidderne eller nogen Anden derved forurettedes. Naar jeg desuagtet i Udvalget har erklæret mig enig med Fleertallet, saa har jeg ene og alene gjort det, fordi jeg for det Første har troet, at man ikke kunde undgaae nu at faae en Lov om den omhandlede Gjenstand, og at man ikke vilde kunne faae en Lov, som var mere fordelagtig for Fæsterne og deres Familier, end Udvalgets Fleertal har foreslaaet, og dernæst, fordi jeg har frygtet for, at, ifald jeg ikke tiltraadte, hvad Udvalgets Fleertal har foreslaaet, saa kunde Følgen af denne min Vægring blive, at vi fik en Lov, som vilde være endnu mindre gunstig for Fæsterne og deres Familier end det, som Udvalgets Fleertal har foreslaaet. Denne Tro og denne Frygt har jeg endnu; det kan være, at jeg tager feil, at min Frygt er ugrundet, men, saalænge jeg har den Overbeviisning, som jeg har, maa jeg handle efter den.

Ingstrup: Da jeg ved at læse den Betænkning, som det ærede Udvalg har afgivet i denne Sag, troede at den ærede Rigsdagsmand, som udgjør Minoriteten, havde sluttet sig til det, som her blev vedtaget, da denne Sag sidste Gang var under Behandling, og at han altsaa vilde optage Udkastets Paragraph, saa tilstillede jeg den ærede Ordfører for Udvalget et Undringsforslag, som findes paa Undringsforslagslisten under Nr. 2, som Forslag af Udvalgets Minoritet, og jeg maa derfor formode, at, da dette Undringsforslag skal gjælde baade Udkastets § 1 og den af Udval-

gets Minoritet foreslaaede Redaction af denne Paragraph, som jeg for mit Vedkommende foretrakker fremfor Udkastets § 1, da den forekommer mig langt mere klar og tydelig end Udkastets § 1, at antyde, at det, man egentlig tilsigter ved nærværende midlertidige Lovforslag, er at skaffe de Fideicommissbestodere, som paa Grund af særegne Forbud i Erections-Patentet, ikke kunne nyde Godt af Justitsministeriets Liberalitet, Afgang til her igjennem Lovgivningen at kunne forene sig med de vedkommende Besiddelsers Fæstebønder om at overtage deres Fæstesteder til Selvældom, og efterat vi nu ere bleven enige om, hvormegit der i slige Tilfælde skal sikkes Besiddelsen, saa kan jeg heller ikke indsee, at der kan være Noget at indvende derimod, da det jo baade er i Statens og begge de interesserede Parters velforslaaede Interesse; men at gaae videre for nærværende Tid, hvor vi har et udtrykkeligt Bud i vor Grundlov, som siger, at det ved Lov skal bestemmes, hvorledes Lehn, Stamhuse og Fideicommissgodser kan gaae over til fri Eiendom, det forekommer mig vilde være at foregribe Regjeringen i denne særdeles vigtige Reform, og det vilde være at tabe den egentlige Pointe i Sagen af Syne, og det er dog det, mine Herrer, som vi i enhver Sag maae holde fast ved, og navnlig i en Sag som denne, hvor man ikke kan komme et eneste Skridt udenfor den af mig paapegede Retning, uden at man kommer ind paa de pecuniære Interessers Øbeet, og det har efter min Overbeviisning, med Undtagelse af det, som skal sikkes Besiddelsen og hvorom der slet ingen Meningsforffjel har været udtalt, ikke Noget med denne Sag at gjøre, men vil være paa sin rette Plads, naar vi skal drøfte det Lovforslag, som Regjeringen er forpligtet til at fremkomme med i Overeensstemmelse med Grundlovens 98de Paragraph. Jeg har idetmindste ikke kunnet forstaae denne Paragraph paa anden Maade, og jeg tvivler heller ikke om, at den høitærede Justitsminister, efterat han nu er bleven overtydet om, at der i denne Paragraph virkelig staaer „skal“ og ikke „kan“, jo ogsaa vil være alvorlig betænkt paa at fremkomme med et Lovforslag, hvorved dette Grundlovens Bud kan komme til at skee Fyl-